

การพัฒนาแบบวัดความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนกีฬา
สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา
The Development of Self-Discipline Test of Students
Sports School Under Institute of Physical Education
Ministry of Tourism and Sports

บุณณภา ศรีเที่ยงตรง
มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้ เป็นการพัฒนาแบบวัดความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาโดยหาคุณภาพของเครื่องมือ หาเกณฑ์ปกติ และสร้างคู่มือการใช้ ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 500 คน จากนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ปีการศึกษา 2556 สถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ที่มาจากวิธีการสุ่มอย่างง่ายจากนักเรียน

ผลการศึกษาพบว่า

ความตรงตามเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความสอดคล้องระหว่างแบบวัดกับพฤติกรรมบ่งชี้ในแต่ละด้าน มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.60 ถึง 1.00 ความตรงสภาพของแบบวัด โดยใช้วิธีการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ระหว่างคะแนนจากแบบวัดกับคะแนนเฉลี่ยที่ครูประเมินจากแบบประเมินพฤติกรรม ซึ่งพบว่า สัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ความตรงตามโครงสร้างตามเกณฑ์มาตรฐานและการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เกณฑ์ปกติของแบบวัดมีคะแนน T ปกติ ตั้งแต่ T27.26 ถึง T70.34

Abstract

The purpose of this research was to development of self-discipline test of student Sports School under Institute of Physical Education, Ministry of Tourism and Sport by finding the quality of this tool, the normal criteria and constructing its manual. The sample group consisted of 500 form juniorhigh school students sports school under Institute of Physical Education, Ministry of Tourism and Sport selected by simple random sampling.

The results of this study were as follows:

The content validity determined by experts on the congruence between the test items and situations of each item ranged on the index of congruence from 0.60 to 1.00.

The face validity of the inventory, computed from Pearson's product moment correlation co-efficient between scores of the inventory and the average score evaluated by teachers on the inventory, revealed that they were significantly correlated at 0.01 level. The construct validity The norms showed normal T score from T22 to T70.

บทนำ

จากสภาพปัญหาของสังคมในปัจจุบัน ไม่ว่าจะ เป็นปัญหาในครอบครัวในท้องถิ่นจนถึงระดับ ประเทศมีสาเหตุมาจากปัจจัยจากหลายๆ ด้านแต่ ปัจจัยและสาเหตุหลักที่สำคัญที่พบเห็นอย่างหนึ่ง คือการขาดความมีวินัยในตนเอง ซึ่งการมีวินัยใน ตนเองนับว่าเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนา ตนเองและสังคมหรือแม้กระทั่งการพัฒนาประเทศ ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างมากที่ทุกคนในสังคม ในชาติจะต้องช่วยกันสร้างเสริมและปลูกฝังความมี วินัยในตนเองให้เกิดขึ้นในตัวเด็กซึ่งเป็นทรัพยากร มนุษย์ที่เป็นอนาคตของชาติและเป็นกำลังสำคัญใน การพัฒนาประเทศชาติได้อย่างยั่งยืนอย่างมีระบบ แบบแผนที่วางไว้ และหากทุกคนในสังคมขาด ความมีวินัยในตนเอง ไม่อยู่กับกฎเกณฑ์ระเบียบ แบบแผนของแต่ละสังคมได้วางไว้ ก็จะทำให้เกิด ความวุ่นวายทำให้เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาสังคม และประเทศ เพราะความมีระเบียบวินัยจะเป็น กลไกในการควบคุมให้บุคคลในสังคมประพฤติ ปฏิบัติในสิ่งที่ดีต่อกันเพื่อความเป็นระเบียบ เรียบร้อยในสังคม โดยธรรมชาติของการอยู่ร่วมกัน ในสังคมของแต่ละบุคคลสิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นอยู่บ่อยๆ คือความคิดเห็นที่แตกต่ากันและการนำมาซึ่ง การกระทำที่แตกต่างกันและหากไม่มีกลไกในการ ควบคุมก็จะทำให้บุคคลเหล่านั้นแสดงพฤติกรรมออก มาตามความต้องการของตนเองจนเกินขอบเขต ทำให้เกิดความเดือดร้อนต่อบุคคลอื่นและสังคม อย่างมากมาย

ดังนั้น อาจสรุปได้ว่าความมีวินัยในตนเอง ของบุคคลในสังคมต่างๆ มีความสำคัญยิ่งต่อการ ปฏิบัติภารกิจต่างๆ ไม่ว่าจะ เป็นการทำงานร่วมกัน ในสังคม การศึกษาเล่าเรียนของเด็กปฐมวัยตลอด ไปจนถึงระดับอุดมศึกษาตลอดจนการทำงานร่วม กันในสังคมต่างๆ หรือแม้แต่การประกอบภารกิจ และการปฏิบัติกิจวัตรต่างๆ หรือแม้กระทั่งการเล่น กีฬาก็เช่นเดียวกัน และจากข้อมูลข้างต้นจะเห็นว่า ความมีวินัยในตนเองนั้นเป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่ สมควรจะได้รับการพัฒนาในตัวบุคคล ความมีวินัย ในตนเองจึงเปรียบเสมือนกลไกหรือตัวจักรที่มี ความสำคัญในการพัฒนามนุษย์ให้มีคุณภาพมี ศักยภาพมีประสิทธิภาพและพร้อมที่จะพัฒนา ตนเองทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจหากสิ่งเหล่านี้ บังเกิดขึ้นกับบุคคลใดบุคคลนั้นก็ย่อมมีความพร้อม ที่จะเป็นผู้ผู้นำในการพัฒนาสังคมประเทศชาติหรือ วงการกีฬาของประเทศและพัฒนาประเทศในด้าน อื่นๆ ให้เจริญรุ่งเรืองตามไปด้วย

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีแนวคิดและความสนใจที่จะ พัฒนาแบบวัดความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ที่มีความสามารถพิเศษด้านกีฬาในโรงเรียนกีฬาทั้ง 11 แห่ง สังกัดสถาบันการพลศึกษากระทรวงการ ท่องเที่ยวและกีฬา เนื่องจากนักกีฬาต้องเป็นผู้ที่ ต้องอาศัยความมีวินัยในตนเองเป็นอย่างสูงในการ ฝึกซ้อมและการแข่งขันและหากนักกีฬขาด ระเบียบวินัยในตนเองก็จะทำให้การพัฒนาสู่ความ เป็นเลิศเป็นไปได้ยาก ประกอบกับผู้วิจัยได้ศึกษา งานวิจัยแล้วพบว่ายังไม่มีผู้ใดทำการพัฒนาแบบวัด

ความมีวินัยในตนเองในบริบทของนักเรียนโรงเรียนกีฬา และในการพัฒนาแบบวัดความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนกีฬาก็มีความเชื่อถือได้มากน้อยเพียงใดนั้นย่อมขึ้นอยู่กับคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ (ชัยวิชิต เขียรชนะ, 2548, หน้า 3) ที่ได้กล่าวไว้ว่า ความเที่ยงตรงเป็นคุณภาพเครื่องมือที่สำคัญที่สุด จึงจำเป็นที่จะต้องหาค่าความเที่ยงตรงสำหรับแบบวัดความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนกีฬาไม่มีเนื้อหาและพฤติกรรมที่จะวัดให้ชัดเจนจึงเหมาะที่จะหาค่าความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง ซึ่งถือได้ว่าเป็นคุณภาพของเครื่องมือที่สามารถบ่งบอกได้ว่าเครื่องมือเหล่านั้นสามารถที่จะวัดคุณลักษณะต่างๆ ของบุคคลที่ต้องการจะวัดได้ตรงตามนิยามหรือทฤษฎีหรือไม่ และมีวิธีการตรวจสอบความเที่ยงตรงที่ผู้วิจัยจะนำมาตรวจสอบนั้นโดยวิธีหาความสอดคล้องภายในของข้อคำถามเพื่อนำไปสู่การหาค่าความเชื่อมั่นของข้อคำถามรายข้อ (Item-Reliability Index) ตลอดจนความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับ และผู้วิจัยคิดว่าการพัฒนาแบบวัดความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา จะเป็นประโยชน์และเป็นแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงแบบวัดความมีวินัยในตนเองให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น มีประโยชน์ต่อการพัฒนา นักเรียนโรงเรียนกีฬาให้มีมีศักยภาพในการเล่นกีฬา ซึ่งจะนำมาซึ่งการเป็นผู้นำในการพัฒนางานการกีฬาของประเทศเป็นผู้นำทางสังคมและประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้าต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแบบวัดความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

2. เพื่อหาคุณภาพของแบบวัดความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

3. เพื่อหาเกณฑ์ปกติ และสร้างคู่มือในการใช้แบบวัดความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

นิยามศัพท์เฉพาะ

ในการพัฒนาแบบวัดความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ผู้วิจัยได้ใช้คำศัพท์บางคำในความหมายและขอบเขตจำกัดดังนี้

1. **ความมีวินัยในตนเอง** หมายถึง ลักษณะทางจิตที่ส่งเสริมให้บุคคลควบคุมตนเองโดยไม่ต้องอาศัยอิทธิพลจากภายนอกมาควบคุมการกระทำของตนเองในการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับและประเพณีอันดีงามเพื่อประโยชน์สุขของตนเองส่วนรวมและสังคมซึ่งประกอบด้วยคุณลักษณะ 5 ด้าน อันประกอบด้วยปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม เชื้อมั่นในตนเอง มีความอดทน มีความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์

2. **แบบวัดความมีวินัยในตนเอง** หมายถึง ชุดของข้อคำถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้วัดคุณลักษณะความมีวินัยในตนเอง ตามตัวบ่งชี้คุณลักษณะ 5 ด้าน ได้แก่ ปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม เชื้อมั่นในตนเอง มีความอดทน มีความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์

3. **การพัฒนาแบบวัดความมีวินัยในตนเอง** หมายถึงการทำให้แบบวัดความมีวินัยในตนเองที่สร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง

ตรวจสอบโดยใช้วิธีหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (α -coefficient) ด้านความเชื่อมั่นของข้อคำถามรายข้อ และความเชื่อมั่นทั้งฉบับตรวจสอบด้วยวิธีหาค่าความสอดคล้องภายใน

5. วินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนกีฬา หมายถึง ลักษณะทางจิตใจที่ส่งเสริมให้บุคคลสามารถควบคุมตนเอง โดยไม่ต้องอาศัยอิทธิพลจากภายนอกมาควบคุมการกระทำของตนเอง ประกอบด้วยคุณลักษณะดังนี้

5.1 ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม หมายถึง คุณลักษณะของบุคคลที่สามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบที่ตกลงกันไว้ในสังคมตลอดเวลา ทั้งต่อหน้าและลับหลัง ประกอบด้วย การปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน บ้าน และชุมชน

5.2 ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง คุณลักษณะของบุคคลที่มีความมั่นใจหรือแน่ใจในสิ่งที่กระทำสิ่งต่างๆ ให้สำเร็จลุล่วงตามที่ตนตั้งใจไว้ ถึงแม้จะมีเหตุการณ์หรือสิ่งอื่นใดมาเป็นอุปสรรคก็ไม่ย่อท้อ ยังคงตั้งใจกระทำสิ่งนั้นๆ ต่อไปอีกโดยมีความมั่นใจว่าตนเองจะสามารถกระทำได้สำเร็จลุล่วงและถูกต้องเหมาะสม

5.3 ด้านความอดทน หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่มีความสามารถในการแสดงออกถึงการอดทน ต่อสู้กับสิ่งต่างๆ และควบคุมการกระทำของตนให้อยู่ในขอบเขตที่สังคมยอมรับโดยใช้สติปัญญาควบคุมไปด้วย จนสามารถทำให้งานนั้นประสบผลสำเร็จ

5.4 ด้านความรับผิดชอบ หมายถึง คุณลักษณะของบุคคลที่แสดงออกถึงความสำนึกในการควบคุมพฤติกรรมรวมทั้งการแสดงถึงการรู้จักหน้าที่ของตนและมุ่งมั่นในการปฏิบัติหน้าที่ของตนต่อตนเองและสังคมให้สำเร็จลุล่วง ยอมรับผลการ

กระทำของตนทั้งที่เป็นผลดีและผลเสียพร้อมทั้งพยายามปรับปรุงการปฏิบัติหน้าที่ให้ดียิ่งขึ้น

5.5 ด้านความซื่อสัตย์ หมายถึง การประพฤติปฏิบัติตนอย่างเหมาะสมและตรงต่อความเป็นจริง ประพฤติปฏิบัติอย่างตรงไปตรงมาทั้งกาย วาจา ใจ ทั้งต่อตนเอง และผู้อื่น เช่น ไม่หลอกลวง ไม่ทุจริต ไม่หาผลประโยชน์ในทางมิชอบ ไม่เอาเปรียบผู้อื่น และละเอียดเกรงกลัวต่อบาป

วิธีการดำเนินการวิจัย

การพัฒนาแบบวัดความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นปีการศึกษา 2556 ในโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา จำนวน 11 โรงเรียน จำนวนนักเรียน 2441 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา จำนวน 500 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ขอบเขตด้านเนื้อหาประกอบด้วยพฤติกรรมที่แสดงออก และตัวบ่งชี้ที่ต้องการวัดความมีวินัยในตนเอง

ขอบเขตด้านคุณภาพ

ด้านคุณภาพของแบบวัดความมีวินัยในตนเองประกอบด้วย

1. ความตรงของแบบวัด (validity)
 - 1.1 ความตรงตามเนื้อหา (content validity)
 - 1.2 ความตรงตามสภาพ (concurrent validity)
 - 1.3 ความตรงตามโครงสร้าง (construct validity)
2. ความเชื่อมั่นของแบบวัด (reliability)

ระยะเวลา

การดำเนินงานครั้งนี้กำหนดในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556

สรุปผลการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบวัดความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ลักษณะของแบบวัดเป็นแบบชนิดสถานการณ์ ให้ครอบคลุมด้านต่างๆ โดยให้ครอบคลุมโครงสร้างนิยามปฏิบัติการ ทั้ง 5 ด้าน คือปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม เชื่อมั่นในตนเอง ความอดทน มีความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ ให้คะแนนตามระดับเหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความมีวินัยในตนเอง ประกอบกับการพิจารณาความเข้มงวดวินัยในตนเอง โดยให้คะแนนมี 4 ระดับ คะแนนคือ 1,2,3,4 โดยพิจารณา ดังนี้ ถ้าตอบโดยใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมภายนอกในระดับที่ 1 ให้ 1 คะแนน (หลีกเลี่ยงการลงโทษ สนองความต้องการส่วนตัว) ถ้าตอบโดยใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมภายนอกในระดับที่ 2 ให้ 2 คะแนน (ต้องการเป็นคนดีในสายตาผู้อื่น) ถ้าตอบโดยใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมภายนอกในระดับที่ 3 ให้ 3 คะแนน (มีสำนึกหน้าที่ต่อส่วนรวมและสังคม) ถ้าตอบโดยใช้เหตุผลเชิง

จริยธรรมภายนอกในระดับที่ 4 ให้ 4 คะแนน (สำนึกที่จะอ้างความถูกต้องความดีงามตามหลักจริยธรรม)

คุณภาพของแบบวัด

1. ความตรงตามเนื้อหา (content validity) จากการพิจารณาความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามปฏิบัติการ ตัวบ่งชี้ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ของผู้เชี่ยวชาญพบว่า มีค่าดัชนีความสอดคล้องมีค่าตั้งแต่ 0.60 ถึง 1.00

2. ความตรงตามสภาพ (concurrent validity) โดยวิธีการหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่ได้จากการทำแบบวัด วัดพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองกับคะแนนที่ได้จากการประเมินของครูประจำชั้นช่วงชั้นที่ 3 โดยใช้วิธีคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ซึ่งคะแนนจากแบบวัดสัมพันธ์กับค่าเฉลี่ยที่ครูประเมินอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และมีค่าสัมประสิทธิ์สัมพันธ์ของแบบวัด 0.992

3. ความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบวัดความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของ Cronbach พบว่า แบบวัดความมีวินัยในตนเองทั้งฉบับมีค่าความเชื่อมั่น (reliability) 0.89

4. เกณฑ์ปกติ ผู้วิจัยสร้างเกณฑ์ปกติโดยคะแนนการหาคุณภาพของแบบวัดมาแปลเป็นคะแนนที่ปกติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ดังนี้

แบบวัดความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวง

การทอเกี่ยวและกีฬา มีคะแนนดิบตั้งแต่ 221 ถึง 288 คะแนน และคะแนนที่ปกติตั้งแต่ T27.26 ถึง T70.34

5. ในการจัดทำคู่มือการใช้แบบวัดความมีวินัยในตนเองของโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ผู้วิจัยได้จัดทำโดยมีองค์ประกอบ คือ นิยามศัพท์เฉพาะ ความมุ่งหมาย โครงสร้างของแบบวัดความมีวินัยในตนเอง เกณฑ์การให้คะแนน การพัฒนาแบบทดสอบ วิธีดำเนินการสอบ วิธีตรวจให้คะแนนตามเฉลย ตัวอย่างการให้คะแนน ดังรายละเอียดในภาคผนวก ง

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้มีจุดประสงค์ที่สำคัญคือ ต้องการสร้างแบบวัดความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการศึกษาที่มีคุณภาพ โดยใช้การแสดงผลฐานด้านความตรง (validity) และความเชื่อมั่น (reliability) และเกณฑ์ปกติของแบบวัดความรับผิดชอบ ซึ่งอภิปรายผลได้ ดังนี้

ผลการตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดความมีวินัยในตนเอง

1. ความตรงตามเนื้อหา (content validity) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบมีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.60 ถึง 1.00 แสดงให้เห็นว่าแบบวัดความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการศึกษา ที่สร้างขึ้นเป็นตัวแทนของพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง มีความตรงตามเนื้อหาสูง ซึ่งเป็นไปตามหลักของ บุญชม ศรีสะอาด (2535, หน้า 60) ได้กล่าวไว้ว่า ดัชนีความสอดคล้องที่มีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ถือว่าข้อคำถามนั้นดี สามารถวัดได้ครอบคลุมและเป็น

ตัวแทนลักษณะของพฤติกรรมนั้น จึงกล่าวได้ว่าแบบวัดความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการศึกษา ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความตรงตามเนื้อหา

2. ความตรงตามสภาพ โดยวิธีการหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่ได้จากการทำแบบวัดพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองกับคะแนนที่ได้จากการประเมินของครูประจำชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้วิธีคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ซึ่งคะแนนจากแบบวัดสัมพันธ์กับค่าเฉลี่ยที่ครูประเมินอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และมีค่าสัมประสิทธิ์สัมพันธ์ของแบบวัด 0.99 สอดคล้องกับ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543, หน้า 239) ซึ่งกล่าวว่า ถ้าเด็กทำคะแนนได้สูงในเวลาสอบสภาพความเป็นจริงของเด็กนั้น ควรจะเป็นผู้มีลักษณะนั้นด้วย โดยดูจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนแบบวัดนั้นๆ กับคะแนนเกณฑ์ที่เขาประพฤติจริงๆ ได้มาเท่าไรจึงเป็นความตรงตามสภาพ จึงกล่าวได้ว่า แบบวัดที่สร้างขึ้นมีความตรงตามสภาพที่เชื่อถือได้

3. ค่าความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบวัดความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของ Cronbach พบว่า แบบวัดความมีวินัยในตนเองทั้งฉบับมีค่าความเชื่อมั่น 0.89 พบว่า มีค่าซึ่งเกณฑ์การพิจารณาระดับความเชื่อมั่นที่ยอมรับได้ ควรมีความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.70 (บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์, 2545, หน้า 117) สอดคล้องกับเกเบิล (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543, หน้า 317 อ้างถึงใน Gable, 1986, p. 147) ที่กล่าวว่า เครื่องมือวัดความรู้สึก หรือจิตพิสัยที่ดี ควรมีค่าความเชื่อมั่นอย่างต่ำ 0.70 ส่วน ฟิลด์ (Field, 2004, online)

เสนอแนะว่า ควรใช้ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไปซึ่งสอดคล้องกับ นันนัลลี (ลวัน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543, หน้า 317 อ้างถึงใน Nunually, 1967, p. 126) กล่าวว่า ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป เป็นค่าที่ดี ดังนั้น แบบวัดความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่น (reliability) ที่เชื่อถือได้ เพราะแบบวัดความมีวินัยในตนเองที่สร้างขึ้น เป็นไปตามกระบวนการสร้างแบบวัดที่มีคุณภาพหลายขั้นตอนตลอดจนได้ผ่านการคัดเลือกทางสถิติที่มีคุณภาพ

5. เกณฑ์ปกติ ผู้วิจัยได้สร้างเกณฑ์ปกติของแบบวัดความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา ซึ่งเป็นเกณฑ์ระดับชาติ (local norm) โดยสร้างเป็นเกณฑ์ปกติในรูปคะแนนที่ปกติ (normalized t-score) เพื่อใช้เปรียบเทียบคุณลักษณะความรับผิดชอบ ให้เป็นหน่วยเดียวกัน พบว่า คะแนนดิบของแบบทดสอบกระจายครอบคลุมคะแนนทุกตัว ทั้งนี้เป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างมีขนาดใหญ่ สอดคล้องกับ ลวัน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543, หน้า 31-32) ได้กล่าวว่า การสร้างเกณฑ์ปกติ ให้มีคะแนนดิบกระจายครอบคลุมคะแนนที่อยู่ระหว่างคะแนนสูงสุดกับคะแนนต่ำสุดต้องใช้กลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่

สำหรับการแปลผลคะแนน เมื่อสามารถวัดได้ว่านักเรียนคนใดได้คะแนนที่ปกติเท่าใดแล้ว ให้ตัดสินใจตามเกณฑ์ ผ่าน-ไม่ผ่าน โดยใช้ ค่าเฉลี่ย-ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (-S.D.)

$$\begin{aligned}\bar{X} &= 177.47 \\ S.D. &= 24.83 \\ \bar{X} - S.D. &= 177.47 - 24.83 \\ &= 152.64 = 152\end{aligned}$$

ค่า 152 หมายถึง คะแนนที่ใช้เป็นเกณฑ์กำหนด ตรงกับ t-score

ที่ T39.74 ตั้งแต่ T39.74 หรือสูงกว่า แปลว่า มีวินัยในตนเองสูงเฉพาะ T39.74 แปลว่า มีวินัยในตนเองตั้งแต่ T39.74 หรือต่ำกว่า แปลว่า ไม่มีวินัยในตนเอง ถ้าผู้สอบได้คะแนนตรงจุดแบ่งพอดี คือ T39.74 หรือมากกว่า เป็นผู้ที่มีวินัยในตนเอง และ T39.73 หรือต่ำกว่า เป็นผู้ไม่มีวินัยในตนเอง

ข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาครั้งนี้ทำให้ผู้วิจัยได้แนวคิดที่จะเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไปไว้ ดังนี้

1. ควรนำแนวทางการสร้างและพัฒนาแบบวัดความมีวินัยในตนเอง ไปเป็นแนวทางในการสร้าง และพัฒนาแบบวัดคุณธรรมด้านอื่นๆ เช่น การควบคุมอารมณ์ ความสามารถควบคุมอารมณ์ได้ความขยัน การตรงต่อเวลา เป็นต้น
2. ควรมีการสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่ใช้สังเกตในสถานการณ์ ช่วงเวลา และสถานที่ ที่นอกเหนือจากโรงเรียน เช่น ที่บ้าน ที่ชุมชน โดยให้ผู้ปกครองร่วมในการให้ข้อมูลในการสังเกตพฤติกรรม เป็นต้น
3. ควรมีการศึกษาวิจัยการสร้างและพัฒนาแบบวัดคุณธรรมด้านความมีวินัยในตนเองประเภทอื่นๆ เช่น แบบสัมภาษณ์ แบบสังเกตพฤติกรรม แบบข้อความ เพื่อนำมาใช้ควบคู่กับแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อให้ได้เครื่องมือที่หลากหลาย
4. ควรพัฒนาแบบวัดความมีวินัยในตนเองในระดับช่วงชั้นอื่นด้วย เพื่อให้เกิดความเหมาะสมกับผู้ตอบแบบวัดและสอดคล้องคุณลักษณะที่ต้องการวัด
5. ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง และความเชื่อมั่นของแบบวัดความมีวินัยในตนเองถึงแม้

จะอยู่ในระดับที่เป็นไปตามเกณฑ์ที่เชื่อถือได้ แต่ก็ยังมีค่าไม่สูงมากนัก ดังนั้น จึงควรมีการศึกษาและพัฒนาแบบวัดให้มีคุณภาพที่สูงขึ้นต่อไป

6. ในการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากแบบวัดชนิดสถานการณ์ในแต่ละข้อมีความยาว ดังนั้นผู้วิจัยควรแบ่งให้นักเรียนทำ

ครั้งละประมาณ 20 ข้อ เวลา 30 นาที เพื่อมิให้นักเรียนเบื่อและทำแบบวัดแบบไม่ตั้งใจ การกำหนดเวลาให้เหมาะสมให้ขึ้นอยู่กับดุลพินิจของผู้วิจัยและขึ้นอยู่กับเครื่องมือที่สร้างขึ้นมาว่ามีความยาวมากหรือน้อย เพื่อมิให้นักเรียนเบื่อและทำแบบวัดแบบไม่ตั้งใจ

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2543). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2542. กรุงเทพฯ: ครูสภา
ลาดพร้าว.
- จริญญา เฉลาปรโคณ. (2545). การพัฒนาแบบประเมินจริยธรรมรับผิดชอบสำหรับนักเรียนชั้นประถม
ศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดและประเมินผลการศึกษา คณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- จันทรา พวงยอด. (2543). การพัฒนาความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพุทธจักร
วิทยาโดยใช้กิจกรรมและเทคนิคการประเมินตามสภาพจริง. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
สาขาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชวาล แพร์ตกุล. (2520). เทคนิคการเขียนข้อสอบ. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบวิทยาลัยวิชาการประสานมิตร.
- ชูศรี วงษ์รัตน์. (2550). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 10). นนทบุรี: ไทเนรมิตกิจอินเตอร์
โปรเกรสซิฟ.
- ดุสิต อุทิศพงษ์. (2547). การพัฒนาแบบวัดความรับผิดชอบต่อสังคม สำหรับนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาวัดและประเมินผล
การศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2521). จิตวิทยาการปลูกฝังวินัยแห่งตน. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ธานินทร์ ศิลป์จารุ. (2550). การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ:
วี อินเทอร์เน็ต ฟริน.
- บรรชา มุสิกานนท์. (2549). การพัฒนาแบบวัดคุณลักษณะใฝ่รู้ใฝ่เรียน สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ของ
โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตบางบอน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขา
วิจัยและประเมินผลการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2520). การวัดผลและประเมินผลการศึกษา. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.มหาสารคาม.
- ประนอม สุขนาคะ. (2545). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนและความ
รับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอน
ตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- เปรมพิชญา รักราวี. (2548). การพัฒนาเครื่องมือวัดคุณธรรม 4 ประการตามพระบรมราโชวาทของรัชกาล
ที่ 9 สำหรับเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 9 จังหวัดสงขลา. ปรินญา
ณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- พรชัย หนูแก้ว. (2550). สถิตินอนพาราเมตริก. กาญจนบุรี: คอมพิวเตอร์.
- พรรณิ ช. เจนจิต. (2545). จิตวิทยาการเรียนการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: เมธีทิป.

- พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช. (2543). คำพอสอน. ประมวลพระบรมราโชวาท และพระราชดำรัสเกี่ยวกับเด็ก และเยาวชน. กรุงเทพฯ: มูลนิธิโตโยต้าประเทศไทย และมูลนิธิพระดาบส.
- พัฒนาวดี อนุสรเทวินทร์. (2544). การใช้กลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนลุมพุก (วันครู 2503) อำเภอคำเขื่อนแก้ว จังหวัดยโสธร. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พิตร ทองซิ่น. (2547). การวัดทางด้านจิตพิสัย E.Q. vs H.Q. วารสารวงการครู. 38.
- ภัทรพร เกษสังข์. (2549). การวิจัยทางการศึกษา. คณะครุศาสตร์. มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.
- รัตนภรณ์ พลชา. (2544). ผลของการใช้โปรแกรมพัฒนาพฤติกรรมความขยันหมั่นเพียรความรับผิดชอบ และความมีวินัยในการเรียน โดยใช้ตัวแบบบุคคลจริงให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนภูกระดึงวิทยาคม. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ล้วน สายยศ, อังคณา สายยศ. (2540 ก). สถิติวิจัยทางการวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2540 ข). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก.
- วิยะดา เหล่ามตระกูล. (ม.ป.ป.). การสร้างแบบวัดจิตพิสัย. คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2545). สถิติประยุกต์สำหรับการวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริชัย พงษ์วิชัย. (2551). การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยคอมพิวเตอร์ (พิมพ์ครั้งที่ 19). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริพันธ์ วรรณกิจ. (2545). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความรับผิดชอบต่อตนเองและส่วนรวมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วิธีวิเคราะห์แบบสหสัมพันธ์คาโนนิคอล. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการวิจัยและสถิติทางการศึกษามหาบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ส. วาสนา ประवालพฤกษ์. เอกสารประกอบการเรียนวิชาวัดผล 522 การวิเคราะห์องค์ประกอบ. กภาพสินธุ์: ประสานการพิมพ์.
- สมบุรณ์ ชิตพงศ์. (2535). การสร้างเครื่องมือวัดผลด้านจิตพิสัยในจิตวิทยาและสังคมพื้นฐานการวัดและประเมินผลการศึกษา. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2536). มาตรฐานโรงเรียน. กรุงเทพฯ: สำนักนิเทศและพัฒนการศึกษา.
- _____. (2542 ก). การพัฒนาด้านจิตพิสัยของผู้เรียน. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.
- _____. (2542 ข). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542. กรุงเทพฯ: ครูสภาลาดพร้าว.
- _____. (2545). แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2545-2549. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.
- สำนักงานปฏิรูปการศึกษา. (2543). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542. กรุงเทพฯ: ครูสภาลาดพร้าว.

- สำเนียง ศิลป์ประกอบ. (2540). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบต่อการเรียนและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษาด้วยแบบเรียน สำเร็จรูปกับที่เรียนด้วยการสอนของครู. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุภรัตน์ ชันธพัฒน์. (2544). ศึกษาความงามในพระบรมราโชวาทพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช พ.ศ. 2530-2540 ปรินญาณิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาไทยศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- เสนอ ภิรมจิตร์ผ่อง. (2547). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียน. คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- โสภภาพร เสนีย์โสทร. (2551). แบบวัดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้านความมีวินัย และความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 1. ปรินญาณิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการวิจัยและประเมินผลการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.
- อมรรวรรณ แก้วผ่อง. (2542). การเปรียบเทียบผลของกิจกรรมกลุ่มและการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดน้อยใน กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- อรรวรรณ พาณิชปฐมพงศ์. (2542). ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับพฤติกรรมด้านความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อุดมพร อมรธรรม. (2549). ปรัชญาการศึกษาในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว. กรุงเทพฯ: แสงดาว.
- อุบล แก้วหัวไทร. (2542). การพัฒนาแบบทดสอบวัดความมีวินัยในตนเอง แบบสถานการณ์ที่เป็นภาษาและแบบสถานการณ์ที่เป็นภาพการ์ตูน ที่มีรูปแบบคำถามต่างกัน. ปรินญาณิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- Good, C. V. (1973). Dictionary of education (3 rd ed). New York: McGraw Hill Book.
- Li, M. K. (2004). Academic and social motivation in New Zealand European, Chinese and Pacific Island University student. Retrieved July 23, 2009, from <http://www.ace.edu.au/99pap/lai99254.htm>
- Peck, R. F. & Havinghurt, R. J. (1963). Child development and personality. New York: John Willey & Sons.
- Sanford, N. (1970). Twenty five years of higher education. California: Hossey Base.
- Smith, H. C. (1968). Personality development. New York: Mc Graw Hill Book.
- Wigginw., J. S., et sl. (1971). The psychology of personality. Massachusetts: Addison-Wesly.

Academic Journal Institute of Physical Education